

EPISTOLA ENCYCLICA⁽²⁵²⁾

a S. Brunonis obitum quaquaversum nuntiarunt ejus in Turritana eremo discipuli, solitaque pro illius anima suffragia postularunt

Primo loco, quem primatem et caput in Ecclesia credimus et constemur, apostolicæ sedis præselem totamque illam principalem curiam humiles eremitæ Calabriæ monasterii Sanctæ Dei Genitricis Mariæ, cujus fundator pater Bruno fuit et prælatus, dum in carne viveret, debita subjectione veneramur et salutamus, sanctique Patris nostri obitum pridie Nonas Octobris denuntiamus, ut meritum eorum et precibus adjuvetur apud Deum. Salutamus quoque universam sanctam Ecclesiam in ordinibus et professionibus suis, canonicos, monachos, eremitas, Deo dicatas sanctas virgines, quibus et omnibus spirituali præsentia prosternimur, ut defuncti Patris nostri memores esse velint; ut dilectæ illi animæ si adhæsit macula (cum non sit justus qui non peccet) multiplicatis intercessoribus et precum instantia detergatur, et transeat ad requiem. Precamur quoque ut quorumcumque locorum congregationes, aut personæ religiosæ, ejus agant memoriam, se nominatim non pigeat in hac charta subscribere; separatim vero, si qui volunt ejus memoriam scriptam et anniversariam observare, scribantur, ut congruam vicem singulis rependamus, prout pauci

A sufficimus. Ut autem sciatis quanta fiducia, quam certa spe liberationis ejus preces fundatis, transitum illius [supple ad] utilitatem brevi titulo innotescimus, ut in sancti viri consummatione veritatem et perfectionem transactæ vitæ colligatis. Sciens quia venit hora ejus ut transeat ex hoc mundo ad Patrem, convocatis fratribus suis, ab ipsa infantia singulas ætates suas replicavit, et totius temporis sui scientia et sententia dignum proclamavit. Postea fidem suam de Trinitate protracto et profundo sermone exposuit et conclusit sic: « Credo etiam sacramenta quæ sancta credit et veneratur Ecclesia, et nominatim panem et vinum quæ consecrantur in altari, post consecrationem verum corpus esse Domini nostri Jesu Christi, veram carnem et verum sanguinem quæ et nos accipimus in remissionem peccatorum nostrorum et in spe salutis æternæ. » Proxima die Dominica sancta illa anima carne soluta est pridie Nonas Octobris anno Domini millesimo centesimo primo. Orate pro eo et pro nobis peccatoribus. Fratrem nostrum, harum litterarum latorem, obedientiæ gratia peregrinantem, vestræ charitati commendamus. Valet.

(252) Epistolæ huic quaquaversum ex more tunc usitato (adi Commentarii prævii num. 24 et seq.) pro annuntiando Brunonis obitu missæ, titulisque Funebribus seu datis ad hanc responsoriis, quæ ad Vitæ S. Brunonis, per Puteanum scriptæ annoque circiter 1515 typis Basileensibus excusæ, calcem adjiciuntur, præfixæ, septem præmittuntur versiculi, qui ibidem pro altero Sancti epitaphio obtruduntur; alii autem titulum funebrem, quo ab ipsis religiosis Turritanæ eremi incolis Sancto parentatum fuerit, esse illos contendunt. Verum mihi nec unum, nec alterum placet; non primum, quod epitaphii speciem præferre haud videantur; non secundum, quod versiculis illis ad jam datam epistolam, quod tamen, ut titulum funebrem constituerent, ex dictis in Commentario prævio num. 24 esset necessum, responsum haud fuerit. Ut ut sit, ethopæiam, qua S. Brunonis mores lectori ob oculos ponuntur, haud inepte dixeris, nec mihi vero prorsus apparet absimile, a sancti discipulis, quo, qualis hic fuisset, utcumque docerent, epistolæ encyclicæ jam datæ fuisse adjunctos. Ut illos adeo, antequam ad titulos funebres progrediar, huc etiam modo transcribam, locus

exigit. Sic habent:

Laudatus Bruno fuit in multis et in uno.

Vir fuit æqualis vitæ, vir in hoc specialis.

Semper erat festo vultu, sermone modesto.

Cum terrore patris monstravit viscera matris.

Nullus eum magnum, sed mitem sensit ut
[magnum.]

Prorsus in hac vita verus fuit Israelita.

Hunc Deus a pœnis rape, sedibus infer amœnis.

Porro Adnotationibus nonnulla, quæ in funebribus Sancti Titulis, jam mox hic subdendis, occurrunt, illustraturum me, in Comment. prævio num. 24 significavi; ne autem supposititios hosce esse quis putet, locorum etiam sacrorum, quorum nomine signantur, ætatem, cum potero idque conducere existimaro, indicabo, aut certe, an et quid de iis comperire potissimum potuerim, post singulas, quibus dictos titulos discreturus sum, sectiones notabo, licet interim vitia, quibus hi contra prosodiæ rectæque constructionis leges laborant, plerumque inobservata, quod nimis frequentia sint, præterire sit fixum.